

Vadí mi například bezradnost, s kterou se většinou v kostelích tápá, jak dnes používat staré kazatelny. A přitom existuje tolik možností!

Nemyslíš si, že muzejní instituce mohou církevnímu prostředí pomoci? Jasně. V sekularizované zemi, v níž stále panuje nedůvěra vůči církvi. V naší republice je na jednu stranu církev nenáviděna, na stranu druhou jsou podporovány činnosti, které vzešly právě z církevního prostředí, jako je například charita. Vaše farnost je absolutní výjimkou, navíc Tomáš Halík je mediálně známá osobnost,

má jistě autoritu. Ale na venkovských a malých městských farnostech zdravý pastorační a osvětový přístup nefunguje.

Možná, že i na venkově je víc skvělých fungujících společenství, než by se to z pražské či brněnské perspektivy mohlo zdát. Ale samozřejmě je výborné, že se právě díky uchovávaní a většinou velice dobré péči v muzejních institucích zachová i původní smysl církevních památek. Lidé, kteří regionální muzea mají na starosti, jsou mnohdy skvělí a dokáží o „svých“ památkách poutavě vyprávět. A situace v některých regionech je opravdu katastrofální. Na některých místech západních či středních Čech mám pocit, jako bych chodil po ruinách dávno zaniklé civilizace.

Patrik Hábl, Postní obraz, umělecká intervence v kostele Nejmvětějšího Salvátora v Praze, 2013. Foto: Martin Staněk.

